

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jessica Stanley

Consideră-te sărutată!

Traducere din limba engleză și note de
Luminița Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Ioana Petridean

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STANLEY, JESSICA

Consideră-te sărutată! / Jessica Stanley ; trad. din
lb. engleză și note de Luminița Gavrilă. - București :
Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2779-5

I. Gavrilă, Luminița (trad. ; note)

821.111

Titlul original: Consider Yourself Kissed
Autor: Jessica Stanley

© Jessica Stanley, 2025

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2779-5

*Pentru Kitten,
Boppy
și Nonny,
cu dragoste*

2022

Rufele a putut să le spele. Ordinea nu era o problemă. A făcut patul fiicei sale cu pilota de vară și cu pătura lucrată manual pe care scria *Florence*. L-a aranjat pe Catty cu picioarele lui lungi încrucișate, cu brațele negre de pluș deschise ca pentru o îmbrățișare. Jucăria specială a lui Maxi era o oiță; a așezat-o pe o parte în pătuț. Magneții colorați i-a pus într-un coș, piesele de LEGO, în altul. La etaj, a făcut patul Zorei cu cearșafurile pe care le adunase de pe sârma de rufe. Erau calde și miroseau a soare. Cu mintea obosită își număra binecuvântările — o casă, copii, Adam. În foarte multe privințe, visul ei.

Ceva era în neregulă cu Coralie, ceva o sfâșia — nu putea să fie îndrăgostită, dar nici să nu fie. Dacă nu iubea, era om doar pe jumătate. Iar dacă iubea, nu era niciodată întreagă. Măinile îi tremurau în timp ce își făcea bagajul. Mamă, scriitoare, salariată, soră, prietenă, cetățeană, fiică, (un fel de) soție. Dacă ar putea fi doar una dintre toate astea, poate s-ar descurca. Încercând să fie toate, constata că nu era niciuna. O seară în miezul verii, încă

Jessica Stanley

nu se întunecase afară: pescărușii zburau și țipau. Îl iubea atât de mult, mai mult decât orice pe lume. Dar, când Adam va veni acasă, ea va fi plecat deja.

2013

Era o dimineată de duminică din luna martie, într-una dintre cele mai reci ierni londoneze din istoria modernă și — chiar dacă era absolut singură — Coralie Bower, în vârstă de douăzeci și nouă de ani și jumătate, *nu* era deloc nefericită!

Ce superputere ai prefera să ai: să fii invizibilă sau să poți zbura? Întrebarea i-o pusese un tip cunoscut pe site-ul Suflete Pereche când s-au întâlnit prima și ultima dată la restaurantul Nando's. (Agronom din Walthamstow, care se descria ca fiind „nonconformist“, venise echipat complet ca un ciclist la Turul Franței și o întrebase dacă Australia avea „vreo universitate“. Nu i-a mai trebuit.) Răspunsul a fost să fie invizibilă, iar ea avea această putere chiar acum. Nu fusese nevoie decât să se mute în celălalt capăt al lumii.

Mergea de-a lungul canalului, printre biciclete și cupluri ieșite la plimbare. Când a ajuns în Victoria Park, și-a dat seama că nu scosese o vorbă toată dimineăța. Și-a dres vocea de câteva ori, să se detensioneze. A repetat în gând comanda: „Un latte, vă rog...“ A spus-o cu voce tare:

— Un latte.

Era ciudat? Era! Își petrecuse tot weekendul scriind, înconjurată de cărți și hârtii împrăștiate prin apartament, și uitase să existe în public. Era incredibil de frig: niște ogari din rasa whippet, scoși la plimbare, tremurau în jachetele duble. Doar gândul la cafea o mâna înainte.

Cu o seară în urmă, în pubul de la colț avusese loc un „eveniment privat” în spațiul funcțional de lângă dormitorul ei. „Evenimentele private” nu se supuneau, se pare, orarului pe care ea îl examinase cu atenție înainte de a semna contractul de închiriere pe un an. La câteva săptămâni după ce se mutase, îi trimisese proprietarului un e-mail în care se plângea de zgomot. Barul s-a văzut clar, cu ochiul liber, îi răspunsese acesta. În afară de asta, zgomotul fusese „luat în considerare la calculul chiriei”. Chiria reprezenta 43% din salariul ei net. Mai avea încă șase luni de stat acolo.

Situația era departe de a fi ideală. (Era groaznică.) Dar își învățase lecția în sezonul petrecerilor de Crăciun: era mai bine să stea trează și să-și facă de lucru, decât să stea în pat, chinându-se să doarmă, punându-și la îndoială fiecare alegere pe care o făcuse în viață. Până la miezul nopții, își atârname rufele spălate de mână lângă calorifer, să se usuce. E-mailurile de serviciu erau la zi, cu răspunsurile pregătite și salvate în *Drafts* pentru a fi trimise luni. La sfârșit se ocupase de mesajul de o îngăduință atent studiată al fratelui ei, din care deducea că ar trebui să telefoneze acasă. *Nu te îngrijora, e în regulă, păstrează distanța, părea să sugereze e-mailul lui politicos. Nu ești deloc dorită și nici nu e nevoie de tine.* În meseria ei, Coralie manipula emoțiile altora! Și nu-i pica bine ca Daniel să inverseze rolurile cu ea! Scrisese și ștersese mai multe răspunsuri

ofensate înainte de a accesa un nivel mai elevat. Faci un lucru minunat pentru mama, răspunsese ea. Sunt convinsă că se bucură foarte mult că ești tu acolo. Te rog să mă ții la curent cu toate. Adevărul era că nu suporta să știe.

În cafeneaua Pavilion, toate locurile erau ocupate, iar respirația caldă a grupurilor vesele de prieteni și familii aburise ferestrele și cupola înaltă, de sticlă. („Un latte, vă rog” — mersese bine, deși trebuise să improvizeze un mic dialog când barista fusese amabilă cu ea.) Și-a luat cafeaua și a ieșit s-o bea afară, lângă lac. Curând, vântul și-a schimbat direcția, iar stropii de apă dinspre fântână și-au schimbat-o și ei. Pentru scurt timp, a răsarit și soarele; ceața s-a luminat, brăzdată de un curcubeu. A băgat mâna în buzunarul paltonului să scoată telefonul. Astfel de imagini făceau impresie pe proaspăta ei pagină de Instagram și îndeplineau o funcție importantă: aceea de a-i asigura pe prietenii ei din Australia că trăiește.

— Uite curcubeul, spuse o voce de bărbat. Zora, privește, curcubeul.

Lacul, cel puțin pe malul dinspre cafenea, era mărginit de un gărduleț de fontă, alcătuit din semicercuri întrepătrunse. O fetiță a venit în viteză cu trotineta și s-a oprit direct în el.

— Curcubeul!

Era atât de drăgălașă, cu părul tuns scurt și drept, cu puțin breton, cu ochi căprui și sprâncene negre, cu o privire serioasă. Coralie a ridicat privirea să se uite la bărbat, îmbrăcat extrem de confortabil într-un pulover de lână, cu fular și palton. Spre surprinderea ei, el deja o studia, privind-o cu insistență. Se cunoșteau? Dar problema lui Coralie Bower era aceea că, în afară de colegii ei de la birou, ea nu cunoștea pe nimeni în Londra.

— Tati, vezi rățuștele?

— Le văd.

Părea amuzat și, după direcția din care venea vocea lui, s-ar fi zis că încă se uita la Coralie, chiar dacă ea își întorsese privirea și se prefăcea ocupată, uitându-se în telefon.

— Poți să-mi aduci una? O rățușcă?

— Aș putea să-ți aduc un croasant. Sau o brioadă cu stafide... ce zici?

— Dar eu nu vreau rățușca *s-o mănânc*, replică fetița.

Bărbatul a râs și i-a luat trotineta.

— Atunci de ce-o vrei?

— S-o iubesc și să am grijă de ea!

Au plecat mai departe — bărbatul ducând trotineta într-o mână, iar cu cealaltă, ținând-o de mână pe fetiță.

Când Coralie avea cinci sau șase ani, pisica vecinului ei a fătat niște pisoi. Tronând ca o regină pe un maldăr de prosoape în spălătorie, pisica, cu puii foindu-se în jurul ei cu ochii închiși, primea vizitatori. Dacă n-ar fi prins-o nimeni, Coralie ar fi furat unul — își dorea atât de mult unul dintre pisoi. Știa exact ce simțea fetița cu breton. Acum se uita cu atenție la rățuștele pufoase, abia ieșite din găoace — mult prea devreme, fără îndoială, pe frigul acesta. Deodată a cuprins-o și pe ea aceeași dorință, deși probabil rațele înotau pe-acolo de cinci minute, fără ca ea să le fi observat până atunci.

S-a întors, brusc — fetița, aplecată peste gardul care împrejmuia lacul. Coralie a aruncat o privire spre fereastra cafenelei și i s-a părut că-l vede pe bărbat râzând cu capul dat pe spate. Vântul și-a schimbat din nou direcția și un val de stropi reci ca gheața a înaintat către ele dinspre

fântână. A ridicat mâna pentru a-și proteja fața. Când a coborât-o, fetița era în apă, cu fața în jos. *Drace!*

Era o urgență? Da, era o urgență. Ca într-un coșmar, i s-a pus un nod în gât din cauza panicii și nu putea să strige după ajutor. Secunde treceau cu o repeziciune îngrozitoare. De ce era fata atât de nemișcată, cu haina umflată în jurul ei ca o vestă de salvare? Coralie a sărit peste gard, și-a făcut curaj și s-a aruncat în apă. Apa îi ajungea până la brâu. A luat-o pe fetiță și a așezat-o în pliul brațului ei. Apoi a lovit-o puternic cu pumnul în spate, sus, între omoplați. Fetița a tușit, a scuipat apă și a scos un strigăt indignat.

— Ahh!

Coralie s-a uitat spre cafenea. Oamenii începuseră să iasă — tăcuți, uimiți. Ea a făcut cei câțiva pași până la marginea lacului, a ridicat-o pe fetiță peste gard și a așezat-o pe pământ. Acum nu mai avea niciun motiv evident să stea până la brâu în apa rece ca gheața și simțea că noii sosiți la fața locului se holbau la ea ca la o nebună. Și-a dat seama cu groază că avea telefonul în buzunar, scufundat în apă. Nu mai conta. A urcat pe bordură, s-a ridicat și a pășit stângace pe uscat.

Fetița era albă la față, în stare de șoc. Coralie s-a ghemuit lângă ea și a frecat-o pe spate.

— Ai vrut să te uiți la rățuște?

Fetița a clătinat din cap. Avea o julitură sub breton, probabil se lovise la cap în cădere. Ochii i s-au umplut de lacrimi. A început să plângă.

Oamenii se adunaseră în jurul lor. O femeie și-a dat haina jos și a înfășurat-o pe fetiță în ea. Se simțea ceva acuzator în murmurele mulțimii, ca și cum cineva,

probabil Coralie, dăduse dovadă de neglijență, iar acum, că pericolul trecuse, era timpul să fie găsit un vinovat.

— Mă duc să-l caut pe tatăl ei, spuse Coralie fără să se adreseze cuiva anume, dar chiar în timp ce se îndrepta spre cafenea, cu blugii și ghetele ude, a apărut și bărbatul, cu un pahar mare într-o mână și unul mic în cealaltă.

Când a văzut mulțimea adunată pe malul apei, a lăsat paharele pe o bancă și a luat-o la fugă.

— Zora!

S-a aplecat și a ridicat-o în brațe. În îmbrățișarea lui, apa se scurgea din haina fetei și picura pe pământ. I-a spus ceva la ureche. Obrazul ei se odihnea lipit de al lui. Pentru o clipă, el a privit-o din nou pe Coralie — cercul de privitori s-a strâns în jurul lor, unii oferindu-le câte un pulover sau un fular, iar alții, să-i ducă acasă cu mașina. Bărbatul și fiica lui nu se mai vedeau.

Mergând cât mai firesc cu putință, astfel încât nimeni să nu observe plecarea ei, Coralie a luat-o spre casă, tremurând de frig și, în sinea ei, de groază, cu gândul la paraziții care trăiau în apa lacului. Dar ceva se schimbase. Nu mai era invizibilă. Bărbatul chiar o văzuse și, fără îndoială, și ea îl văzuse pe el.

★

„Dacă nu poți să scrii, poți să muncești.“

Acesta fusese sfatul unui scriitor pe care îl auzise într-un podcast de altfel uitat. La o săptămână după incidentul de pe lac, a stat tot weekendul să-și organizeze notițele pe care le luase pentru proiectul ei, în e-mailuri către ea însăși, pe chitanțe și foi de hârtie, în carnețele. Ce scia de fapt? (Întreba cu delicatețe într-un e-mail

prietena ei din copilărie, Elspeth.) Nu îi era foarte clar nici ei. Ceva despre distanța dintre Coralie și casă, despre trecutul ei foarte îndepărtat, categoric „trecut” — viitorul ei aici era atât de inscrutabil și necunoscut — nu era nimeni în jur să o vadă încercând, și probabil eșuând, să aștearnă cuvintele pe hârtie și să le păstreze acolo. În notițe nu erau evenimente din viața ei sau oameni reali — nu erau memorii. Erau mai degrabă: sentimente pe care le avusese și pe care nu le putea explica. Sau: lucruri pe care le făcuse și pe care nu le înțelegea. În absența unor informații proaspete, s-a trezit că începe să inventeze. Asta era ceva nou — părea că asta însemna să scrii. Duminică, pe la începutul după-amiezii, vremea era atât de rece și de întunecată, încât Coralie nu îndrăznea să se aventureze prea departe pentru o cafea. A închis ușa apartamentului și a traversat strada la Climpsons, o cafea mică, cu bănci rudimentare din lemn și cafea bună.

— Ea este? auzi Coralie în timp ce comanda. Ea este!

Era bărbatul din parc. S-a ridicat de pe locul lui de la fereastră.

— Tu ești!

Coralie i-a făcut cu mâna fetei de lângă el.

— Tu ești!

Fetița i-a făcut și ea cu mâna în timp ce-și lega picioarele.

Bărbatul s-a apropiat de ea. Coralie s-a întrebat pentru o clipă dacă o va îmbrățișa, dacă îi va strânge mâna sau chiar — ce gând nebunesc! — dacă o va săruta; părea că intenționa să le facă pe toate trei. Bărbatul s-a oprit cu brațele larg deschise. Era de aceeași înălțime cu ea (nu înalt). S-au privit unul pe altul.

— Nu pot să cred că ai fugit, spuse el în cele din urmă.

— Dar n-am fugit! zise Coralie. Mai degrabă am mers lipa-lipa.

— Zora te-a recunoscut. Nu-i așa? strigă el spre fetiță.

Zora, ocupată să mănânce zahăr din bol, nu răspunse.

— Mmm, spuse bărbatul. E sănătos!

Amândoi au râs, apoi au zâmbit, apoi au tăcut o clipă.

— Se simte bine, nu?

— Se simte foarte bine! Am crezut că va rămâne traumatizată pe viață, că va avea o teamă de rațe și de apă, dar duce o viață perfect normală, face baie vrând-nevrând, măcăne — e bine! Mulțumită ție, spuse el, devenind brusc serios.

Ea scutură din mână.

— Doamne, nu, nici chiar așa. A fost în regulă.

— Cred c-ai înghețat sloi.

Înghețase sloi, trebuise să-și cumpere un alt telefon, iar paltonul ei cel bun era distrus, stofa de lână se înăsprise și se deformase.

— Nu, am... *plonjat* în apă cu eleganță, mi-a făcut plăcere, am fost ca domnul Darcy, scăldându-se în lacul lui.

— Mi se spune adesea că semăn cu Colin Firth în tinerețe.

El înclină puțin capul, pentru a o ajuta să vadă asemănarea — pe care ea a văzut-o imediat, dar ce trebuia să facă? Să-i cânte în strună?

— Colin Firth are un metru optzeci și șapte înălțime. (Nu a adăugat „Spre deosebire de tine“.)

El râse, fără să se simtă ofensat.

— Tu i-ai scris rubrica pe Wikipedia?

— Poate că da.

A așteptat ca el să-i spună că ea semăna cu Lizzy Bennett, lucru bine-cunoscut pe vremea când era la școală și care, pentru o scurtă perioadă de timp, îi plăcuse.

Dar el a redevenit serios.

— Nu, pe bune. Ai fost foarte curajoasă și ai acționat foarte repede. Lovitura la cap a fost chiar urâtă — putea să se înece! Vreo patruzeci de femei care își plimbau câinii au stat la rând să mă certe.

— Nu înțeleg cum s-a întâmplat. Stătea dincoace de gard și deodată era pe partea cealaltă.

— Probabil că s-a răsturnat peste gard, așa...

El a dat să arate, aplecându-se de mijloc.

— Tati! strigă Zora de la locul ei de la fereastră. Nu mai povesti!

Bărbatul s-a scuzat cu o grimasă. S-a uitat la Coralie și a părut că se concentrează, pregătindu-se s-o întrebe — ce? O clipă, ea a crezut îngrozită că o va întreba dacă vrea să fie bonă pentru cea mică. Hackney era plin de bone australiene pe care le vedeai împingând cărucioare cu copii și comandând *babyccinos*.

— Latte! strigă barista.

— O, asta e comanda mea.

Ar fi fost politicos să stea cu ei la masă? S-a gândit că probabil ar fi fost. Dar avea paharul de cafea în mână. Se îndrepta spre ușă. Era prea târziu. Oricum, mintea ei era împrăștiată și o aștepta acasă. Era timpul să se întoarcă.

— Vino să stai cu noi, îi propuse bărbatul.

— O, nu pot. Trebuie să... spuse ea, arătând din cap spre ieșire. Scuze, mulțumesc, mă bucur că v-am văzut!

— Ninge! exclamă cineva.

— Ninge, tati! Tati! Ninge!

Coralie s-a întors. Toată lumea se uita afară, pe stradă. Ningea frumos și fiecare fulg părea suspendat în aer. Ninge! Coralie a deschis ușa cafenelei. Pe la jumătatea drumului prin Broadway Market, a început să regrete că plecase. Ce naiba făcea? Era ceva anormal, pervers, un act de autoflagelare — să renunțe la o conversație prietenoasă, într-o cafenea cu atmosferă prietenoasă, cu un Colin Firth mai scund și mai tânăr! Dar el era un bărbat cu un copil, ceea ce implica existența unei mame. În plus, nu mai știa să poarte discuții intime, se dezobișnuise.

Probabil că arată ca o nebună acum, încremenită în mijlocul drumului, în ninsoarea asta. Oare el o privea? Da, o privea, făcându-i scurt (poate cu părere de rău?) cu mâna. Coralie a zâmbit. Zâmbea și el. Când a deschis ușa blocului, s-a întors să arunce o ultimă privire. Bărbatul își ținea fiica în brațe, cu bărbia sprijinită pe creștetul capului ei. Coralie le-a făcut cu mâna, iar ei i-au făcut cu mâna la rândul lor.

*

La serviciu, deja toată lumea începuse cu întrebarea „Ceva planuri de Paște?” Ea se gândea să facă o mică excursie pe undeva, doar ca să aibă un răspuns. Dar vremea era foarte urâtă de prea mult timp — chiar și englezii erau de acord că era oribilă. Nu o tenta deloc să stea închisă într-o pensiune, în timp ce afară nu se mai oprea lapovița. Joi, directoarea lor de creație, Antoinette, o tipă rigidă și impozantă, nu a venit la birou. Pe la trei și jumătate, Coralie și Stefan dădeau deja pe gât câte o bere la Coach and Horses.

Când se transferase de la biroul din Sydney, în septembrie anul trecut, Coralie fusese repartizată neoficial să lucreze în echipă cu Stefan. Se plăcuseră unul pe altul, se înțelegeau bine, dar au devenit apropiați abia după câteva săptămâni, când Stefan s-a trezit într-o dimineață și a descoperit că iubitul său se mutase în timpul nopții, fără să-i spună nimic. Marcus nu-i mai răspundea la telefon și nici la e-mail. După o săptămână, Stefan era atât de înnebunit, încât a anunțat poliția. Abia atunci, Marcus i-a trimis un mesaj: Stefan, n-am murit. „Dar eu, da“, plângea Stefan la biroul lui, în timp ce Coralie căuta în *Psychology Today* linkuri către articole despre personalitățile evitante și narcisismul toxic. Mama lui făcea rezervare după rezervare la bilete de avion, în încercarea de a-l convinge să se întoarcă în Nuremberg. Dar el refuza să părăsească apartamentul în weekenduri, în caz că Marcus se răzgândea și se întorcea. Slăbise într-atât, încât cineva i-a cedat locul pe scaun în metrou, în drum spre serviciu. Iar el era atât de vlăguit din cauza șocului și a suferinței, încât l-a acceptat.

Analizarea „chestiunii Marcus“ din toate unghiurile a fost fundamentul prieteniei dintre Coralie și Stefan. Apoi, la fel de brusc, și din nou fără nicio explicație, Marcus l-a rugat să se mute înapoi. Stefan a fost mai fericit, iar Coralie s-a bucurat pentru el, deși s-a luptat puțin cu viteza cu care își revenea prietenul ei și — aici a fost egoistă — cu sfârșitul brusc al crizei care îi cuprinsese. Acum, chiar când vorbeau despre emisiuni TV și râdeau de colegii lor, ea simțea că Stefan era atras ca un magnet către Marcus, care în curând avea să-și încheie ziua de muncă la o agenție rivală din Soho.

Stefan s-a aplecat în față: sociabil, timid, acum nu mai avea inima frântă, cearcănele întunecate îi

dispăruseră de sub ochi, iar părul lui blond își recăpătase strălucirea.

— În fine, este adevărat... ce se spune despre șeful din Sydney? Richard?

Ea credea că scăpase de povestea asta.

— Se spun atât de multe despre el, răspunse Coralie, simțind că o cuprinde groaza. La ce anume te referi?

— La numele lui de familie, Pickard... Nu i-a zis nimeni Dick Pic?

— Nu! râse ea, surprinsă și ușurată. Cel puțin, nu în față.

— Au ratat ocazia.

— Așa este, încuviință Coralie. Deși...

Dar chiar atunci ecranul telefonului lui Stefan s-a aprins și momentul confesiunii a trecut.

A refuzat invitația de a merge cu el și cu Marcus la masă și la un pahar. În timp ce pleca din Clerkenwell spre casă, corpul ei era în Londra, dar mintea îi rămăsese acolo de unde venise, revăzându-i trecutul, eșecurile, exilul, rușinea, toate risipite prin apartamentul ei sub formă de notițe, schițe și întrebări. Cartea ei prindea contur. Se grăbea să se întoarcă la scris.

Însă, când a ajuns în Broadway Market, a văzut că pubul de alături nu se închisese încă. Oamenii se revărsau în stradă, căzând unii în brațele altora și strigând. Înăuntru bubuia muzica, dar nu interesa pe nimeni, nu o asculta nimeni, distrugându-i lui Coralie sănătatea mintală, somnul și viața! Starea de spirit pe care și-o crease — avântul pe care îl căpătase, dorința de a se face înțeleasă și cunoscută — s-a întunecat și s-a risipit ca un nor de fum pornit de la țigara altcuiva. Îi plăceau orașul și viața ei de aici, despre care știa că abia începea și era sigură că